

ಮಾರ್ಚೇನ್‌ ಗೌಡರೂ ದಪ್ಪ ತೋರಿದರು.

‘ನಾವಿನ್ನ ಸ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಕೇಳಿಲ್ಲ. ನಾವು ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲಾ? ಅಲ್ಲ ಅನ್ನುದಾದೆ ನಮ್ಮ ಮತ ನಿಮಗ್ನಿಕೆ ಹಾಕಬೇಕೆಂತ ದಬಾಯಿಸ್ತಿದ್ದಿ... ಹಾಂ’ ಎಂದು ಅಸ್ತಿಜ್ಞ ಅಂಗಾರಾದ ಕೆಳಹಟ್ಟಿ ಜನರ ಮಾತನ್ನ ಲ್ಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ತೆಗೆದಕೊಳ್ಳದ ಮೊಬ್ಬಿಣಿ ಮಂದಿ ಮನೆ ಸೇರಿಕೊಂಡರು. ಬೆವ್ವಾದ ಮಾಲಿಂಗ ಸಂಚಯ ಬಿಂದು ಹತ್ತಿದ. ನನಗೆ ಬರೋ ಕೂಲಿ ತಪ್ಪಿತಲ್ಲಾ ಮುಂದನ್ನು ಅಂತ ಕೆಳವಳಿಕ್ಕೆಡಾದ. ಮಾಲಿಂಗನಿಗೆ ದಿನಾ ಬಷ್ಟುಲ್ಲಿ ಕೂತಾಗ ಬರುವ ನಿದ್ದೆ ಹತ್ತಿರ ಸುಳಿಯಲ್ಲ. ಇವರ ಕ್ಯೇನಾದಿತ್ಯ ಅಂತ ಮೊಬ್ಬಿಣಿ ಜನ ಆರಾಮಾಗಿರೋ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಪೈಟಿಯಿಂದ ಬಂದ ದಲಿತ ಸಂಫರ್ಸ ಸಮಿತಿಯ ಚಳವಳಿಗಾರರು ಗುಡಿ ಮಂದೆ ಕೂತು ಫೋಂಟೆ ಕೂಗುತ್ತ ಧರಣಿಗಿಂದರು. ಕೆಳಹಟ್ಟಿ ಜನವು ಇವರೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಾಗ ದೊಡ್ಡ ಗುಂಪಾಯಿತು ಇವರ ಕೂಗು, ಬಂಡಾಯಿದ ಹಾಡುಗಳು ದೊಡ್ಡ ಜಾತಿಯವರ ಕಿವಿಗಳಿಗೆ ಕಾಯಿಸಿದ ಸಿಸೆ ಸುರುವಿದವು. ಗೌಡ ಶಾನುಭೋಗ ಅತ್ಯ ತಿರಗಿರುತ್ತಾನೀದಲ್ಲಿವರಾದರೂ, ಸಿಸೆಯಿಂದ ಮಾಧ್ವಮದ ಮಂದಿ ಬಿಂಬಿಯಂತೆ ದರು. ಟಿವಿಗಳಲ್ಲಿ ಇವರ ಹೇರಾಟ ಸುಧಿ ಅದವು. ಬೆಳಗಿನ ಪತ್ತಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೊಬ್ಬಿಣಿಯವರದ್ದೇ ದೊಡ್ಡ ನ್ಯಾಸು. ಸ್ಯಾಸಕ ಗಿರಿಮಿಯ್ಯನವರಂತೂ ಸುಮನ್ನಿರುವಯಂತ್ತಿಲ್ಲ. ಕೆಳಹಟ್ಟಿಯಲ್ಲೇ ಸಾವಿರಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಮತಗಳಿವೆ. ಇವರೆಲ್ಲಾ ಇತರೆಯವರ ಹಾಗೆ ಮತಗಟ್ಟಿಗೆ ಕರೆತರಲಾಬೇಕಿಲ್ಲ... ಈ ಜನಗಳೇ ಬಂದು ಓಟು ಮಾಡುವಷ್ಟು ಪ್ರತಜ್ಞಾವಂತರೋ, ಖುಸಿಯೋ! ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಾಲಿಡ್ ಓಟುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟಾರುಂಟೆ? ಇಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಇಮೇಜ್ ಏನಾದೆಂತು ಗಾಬರಿಸೊಂದ ಗಿರಿಮಿಯ್ಯ ತಮ್ಮ ಬೆಲಾಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಾಲಿಂಗನ ಸಮೇತ ವರದು ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಬಂದಿದು, ಮೊದಲಿಗೆ ಚೆಚ್ಚಿಗಳಾರಂಭಿಸು ಒಳೆಸಿದರು. ‘ನಾನೆಲ್ಲಾ ಸರಿ ಮಾಡುತ್ತಿನಿ ಬಂಧುಗಳೇ’ ಅಂತ ಶರಣು ಮಾಡಿದವರೆ ಕಾರಲ್ಲಿ ಕೂತು ಮೊಬ್ಬಿಣಿ ಒಳಗೆ ಬಂದರು.

ಉರಕಟ್ಟಿಯ ಮೇಲೆ ಉರ ಗೌಡ, ಶಾನುಭೋಗ ಇತರೆ ಜನ ದಿಗಿಲಿಗೆ ಬಿಂದು ಕೂತಿದ್ದರು. ದಲಿತರ ಜಾತಿ ಎತ್ತಿಣಿದರೆ ಜೀಲಿಗೂ ಹೋಗಬೇಕಾದೆಂಬಷ್ಟು ಅರವು ಮೊಬ್ಬಿಣಿಯವರಿತ್ತು. ಸ್ಯಾಸಕರಂತೂ ನಮ್ಮವನಲ್ಲವೇ ಅಂತ ಗೌಡವಿದಿಂಥೆ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಸ್ಯಾಸಕರೂ ತುಂಡು ಸಿದುಕದೆ ಹೇಳಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ಮನಮುಟ್ಟಿವಂತೆ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳಿದರು. ‘ಕಾನುನಿಂತ ಯಾರು ದೊಡ್ಡವರಲ್ಲ, ನಾನೂ ಸಹ ಅಂದಾಗ ನೀವು ಯಾವ ಲೆಕ್ಕ?’ ಎಂದು ಭಯ ಹಟ್ಟಿಸಿದರು. ಇವ್ವಾದರೂ ಮೊಬ್ಬಿಣಿ ಮಂದಿ ಬಗ್ಗೆಲ್ಲಲ್ಲ. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಕಲ್ಲು ಮಾತಾಡಿ ತೀಮಾನಸಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ‘ನಮಗೆ ನಮ್ಮ ಜಾತಿ ನಮ್ಮ ದೇವರೇ ಮುಖ್ಯ. ಮೈಲಿಗೆಯಾದ ಆ ಗುಡಿನೆ ಬಾಡ



ನಮಗೆ. ನಾವೇ ದುಡ್ಡ ಹಾಕಿ ಹೋಸ ದೇವಸ್ಥಾನ ಕಟ್ಟಿ ಸಾಹೇಬ್ಯೇ’ ಅಂತೆ ಸೆಡ್ಡು ಹೊಡೆದರು.

‘ತು ಬಿತ್ತಪ್ಪ ಅದಕ್ಕು ನನ್ನ ಸಹಕಾರ ಅದೆ. ಅದ್ದೆ ಅಂತೆ ಅನುದಾನ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿಸ್ತಿನೀ. ಈಗ ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಿ. ಈ ಗುಡಿ ವಿವಯ ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಬ್ಯಾಡಿ. ಬಂದು ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ಅಲ್ಲಿರೋ ಚಳವಳಿಗಾರಿಗೆ ಪ್ರಸಾದ ಕೊಟ್ಟಾಗ ಮಾಡಿತ್ತುತ್ತಾ. ಧರಣಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಸಿಟಕಡೆ ಹೋಡವರೆ... ಭಾರಪ್ಪ ದೊರೆ ಎಂದು ಸ್ಯಾಸಕರು ಶಾನುಭೋಗನಿಗೆ ರಿಕ್ಷಕ್ಕೂ ಮಾಡ್ದಿದರು. ‘ಗೊತ್ತಾತು ಬಿಡಿ, ಯಲಕ್ಕನ್ನ ಟ್ಯೂಮಲ್ಲು... ಆ ಗುಡಿನಾಗ ನಂದು ಲಾಸ್ಟ್ ಪೂಜೆ’ ಅಂದುಬಿಟ್ಟ ಶಾನುಭೋಗ ದೇವರ ಮುಲಾಜಿಗೂ ಬೀಳಿದೆ ಕೊಟ್ಟ ಮಾಟಿನಂತೆ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೊರಟ ಶಾನುಭೋಗ ನಾರಾಯಣಸ್ವಾಮಿ ಗುಡಿ ಬೀಗ ತೆಗೆದು ದೇವಗಳನ್ನು ಹಕ್ಕಿ ಮಂಗಳಾರತಿ ಬೆಳಗಿ ಎಲ್ಲರ ಎದುರು ತಪ್ಪಿ ಹಿಡಿದ ಬಂದ. ಎಲ್ಲಾ ಭಯ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ರಗಡ್ ಕಾಸು ಹಾಕಿ ಕೈಯಿದರು. ತಪ್ಪಿಕಾಸ್ಸೆಲ್ಲಾ ಬಾಡಿ ತನ್ನ ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಎಂದಿನಂತೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡು ಗುಡಿಬಾಗಿಲು ಮುಕ್ಕಿ ಬೀಗ ಜಡಿದು, ಕೆಲ್ಲಿಕ್ಕೆನು ಸ್ಯಾಸಕರಕ್ಕೆ ಹಿಡಿದ ಪೂಜೆಯಿಂದ ಶಾನುಭೋಗ ಇದನ್ನಾಯಾತ್ಮಕ ನನಗೆ ಕೊಡ್ಡಿರಾ’ ಅವಕಾಶದರು ಸ್ಯಾಸಕ. ‘ಇದೆ ನನ್ನ ಲಾಸ್ಟ್ ಪೂಜೆ ಅಂತೇಳಿಯೇ ಬಂದಿನಿ ಸಾಹೇಬ್ಯೇ, ತಗ್ಗೋಳ್ಳು’ ಅಂತ ಗರಮಾ ಅಡಾಗ ಸ್ಯಾಸಕ ಕೈಯೊಡಿದ. ‘ದೂರ ದೂರ ಸರೀರ’ ಅಂತ ಸಿದುಮಿಡಿಗೊಳ್ಳುತ್ತ ಪೂಜಾರಿ ಅಲ್ಲಿದ ಹೋಟು ಹೊಡೆದ. ಸ್ಯಾಸಕರಿಗೆ ದಿಕ್ಕೆ ತುಳೆದಲ್ಲ. ‘ಅಲ್ಲಾ ಬುದ್ಧಿ, ನಮ್ಮನ್ನ ಮುಟ್ಟಿಸಿಕ್ಕಂಬಲ್ಲ, ಉಂಗಾಗೆ

ಹೋದ್ದುವೆ ಬರಿಗಾಲಾಗಿ ಹೋಗಿ ಇವರ ಚಾಕರಿ ಮಾಡ್ದೇಳು. ಆದ್ದೆ ನಾವು ಆರತಿ ತಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಕಿದ ಕಾಸ್ಸೆಲ್ಲಾ ಹೆಂಗೆ ಬಾಚೆಣಿಂದು ಹೊಂಮೋದ್ದು ನೋಡಿದ್ದು? ಕಾಸಿಗೆ ಮುಟ್ಟು ಮೈಲಿಗೆ ಇಲ್ಲವಾ ಹಂಗಾರೆ?’ ಎಂದು ನೋಂದುಕೊಂಡ ಅಸ್ತಿಜ್ಞ.

‘ಕಾಸಿಗೆ ಮುಡಿಮೈಲಿಗೆ ಇಲ್ಲ ಕಣ್ಣ ಮುತ್ತಾ. ಪೂಜಾರಿ ತಟ್ಟಿನಾಗಿದ್ದೆ ತಟ್ಟಿಕಾಸು, ಪಾಮರನಂತಾವಿದ್ದೆ ಬಿಡಿಗಾಸು. ಮಾರಜಂತಾವಿದ್ದೆ ನಾಣ್ಯ ಮಾಸ್ಪಾಮಿಗಾತಾವಿದ್ದೆ ಪಾದಕಾಣಕ್ಕೆ. ವ್ಯಾಪಾರಿತಾವಿದ್ದೆ ಬಂದವಾಳ. ರಾಜಕಾರ್ತಾವಿದ್ದೆ ಯಲಕ್ಕನ್ನ ಘಂಡು. ಅದೇ ಕಾಸ್ಸು ಹೇಳಿದ ಮ್ಯಾಗೆ ತೂರಿದ್ದ ಜಿಲ್ಲರೊಕಾಸು. ಸಿನಿಮಾಸ್ವಾರ್ಗಳ ಮ್ಯಾಲೆ ವೆಸ್ಟ್ ಅಭಿಮಾನದ ಕಾಸು. ಗರತಿ ತಾವಿದ್ದೆ ಗಂಡನ ಕಾಸು. ಸೂಳೆ ತಾವಿದ್ದೆ ಮಿಂತ್ರಿಕಾಸು, ಅದೇ ಕಾಸು ಹುಂಡಿಗೆ ಬಿತ್ತೋ ರೇವರ ಕಾಸು. ಕಾಸಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಮುಡಿ ಮೈಲಿನೇರ್ಯೆಯಪ್ಪಾ? ಕಾಸಿದ್ದೇ ಕೇಲಾಸ ಇಲ್ಲದಿದ್ದೆ ವನವಾಸ. ಈಗ ಆತು. ‘ಈ ಕೇಲಿ ಕೈನಾ ನೀನ್ ತಗ್ಗೋ ಅಸ್ತಿಜ್ಞ. ಯಾರಾರ ದೂಪದೀಪಕಾಣ್ಯೇ’ ಅಂದ್ಯ ಸ್ಯಾಸಕ. ‘ನ್ಯಾವಾಕೆ ಮುಟ್ಟಿವೆ? ಪೂಜೆ ಮಾಡೆವು? ನಮಗೇನ್ ದ್ವಾರಿಲ್ಲಾ? ನಮ್ಮ ಮಾರಪ್ಪ ದುಗ್ಗವಿಂತ ಪವರ್ಪುಲ್ಲಾ ಈ ನಾರಾಯಣಸ್ವಾಮಿ?’ ಅಸ್ತಿಜ್ಞ ರೇಗಿದಲ್ಲಿ ಜಾಡಿಸಿ ಹೊಂಟೇ ಹೋದ ಸ್ಯಾಸಕ ಕರು ಮಕರಾದ... ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿ ಗರಬಿದಿದವನಂತಾದ ಜೀಸಿಬಿ ಮಾಲಿಂಗ ದೇವರತ್ತ ಕನಕರದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ ಸ್ಯಾಸಕರನ್ನ ಕೇಳಿದ – ‘ಬುದ್ಧಿ, ನಿಮ್ಮತಾವ ಯಾವ ನಂಬಿಕೆ ಮ್ಯಾಲೆ ಪೂಜಾರಪ್ಪ ಕೆಂಪ್ಪಿ ಹೋಡರು?’ ‘ಅಯ್ಯೋ ದದ್ದು, ಗುಡಿ ಒಳಗೇನ್ನೇಕೋ ಸಂಪತ್ತು? ಯಾವುದೋ ಕಾಲ್ಪಾಗೆ ನಾರಾಯಣಸ್ವಾಮಿಗೆ ಉದಿಸಿದ ಜಿರಿಪಂಚೆ, ಜಿರಿತಲ್ಲ...’ ಕೊಕ್ಕನೆ ನಕ್ಕರು ಸ್ಯಾಸಕರು. ‘ಅಲ್ಲ ಬುದ್ಧಿ, ಗ್ರಾಹದ ಕೊಳ್ಳಾಗೆ ಚಿನ್ನದಸರ ಬಿಲ್ಲು?’

‘ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನಗೆ ಅದೂ ನಾನು ಕೊಡಿಸಿದ ಸರ... ಚಿನ್ನದಲ್ಲ. ಯಾವುದೋ ಕಾಲದ ಉಮಾಗೋಲ್ಲಾ’ ಎಂದು ಮತ್ತುದೇ ನಗಸಾರ. ಎಲ್ಲರೂ ನಷ್ಟಿದ್ದೇ ನಷ್ಟಿದ್ದು. ‘ದೇವರಿಗೆ ಇನ್ನ ಅಗ್ರದ. ಪಾಪಾ ನಗಬಿಂದಿ ಸರಿದಿದ ಸರ... ಚಿನ್ನದಲ್ಲ. ಯಾವುದೋ ಕಾಲದ ಉಮಾಗೋಲ್ಲಾ’ ಎಂದು ಮತ್ತುದೇ ನಗಸಾರ. ಎಲ್ಲರೂ ನಷ್ಟಿದ್ದೇ ನಷ್ಟಿದ್ದು. ‘ದೇವರಿಗೆ ಇನ್ನ ಅಗ್ರದ. ಪಾಪಾ ನಗಬಿಂದಿ ಸರಿದಿದ ಸರ... ಚಿನ್ನದಲ್ಲ. ಯಾವುದೋ ಕಾಲದ ಉಮಾಗೋಲ್ಲಾ’ ಎಂದು ಹಿಡಿದಿದ ಕಾಸಿಗೆ ನಾರಾಯಣಸ್ವಾಮಿ ಗುಡಿ ಬೀಗ ತೆಗೆದು ದೇವಗಳನ್ನು ಹಕ್ಕಿ ಮಂಗಳಾರತಿ ಬೆಳಗಿ ಎಲ್ಲರ ಎದುರು ತಪ್ಪಿ ಹಿಡಿದ ಬಂದ. ಎಲ್ಲಾ ಭಯ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ರಗಡ್ ಕಾಸು ಹಾಕಿ ಕೈಯಿದರು. ತಪ್ಪಿಕಾಸ್ಸೆಲ್ಲಾ ಬಾಡಿ ತನ್ನ ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಎಂದಿನಂತೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡು ಗುಡಿಬಾಗಿಲು ಮುಕ್ಕಿ ಬೀಗ ಜಡಿದು, ಕೆಲ್ಲಿಕ್ಕೆನು ಸ್ಯಾಸಕರಕ್ಕೆ ಹಿಡಿದ ಪೂಜೆಯಿಂದ ಶಾನುಭೋಗ ಇದನ್ನಾಯಾತ್ಮಕ ನನಗೆ ಕೊಡ್ಡಿರಾ’ ಅವಕಾಶದರು ಸ್ಯಾಸಕರು.

‘ನಾಳೆ ಒಂದಿನ ನಂದು ರಸ್ತೆ ಕೆಲಸ ಪತೆ ಬುದ್ಧಿ’ ಅಂದಿದ್ದು ಮಾಲಿಂಗ. ‘ಬ್ಯಾಡಿಬಿನ್ನು. ಬ್ಯಾಬ್ಲಿನ್ನೇ ಇರ್ಣಿಯಾ ಏನಾರ ಮಾಡ್ದಾರು?’ ಹೆದರಿದ್ದು ಸ್ಯಾಸಕರು.

‘ನಾಳೆ ಒಂಟಿಗೆ ಬಂದ್ದೆ ಜೀಸಿನೇ ಮ್ಯಾಗ್ತಿಸಿ ಬಿಡುನಿ ಅಟೆಯಾ... ನಾಳೆ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿಬಿಡುನಿ. ನಮ್ಮ ಕಂತ್ರಾಟು ಮಾಲಿಂಗ ಕಂ ಶಾನುಭೋಗ ಇದನ್ನಾಯಾತ್ಮಕ ನನಗೆ ಕೊಡ್ಡಿರಾ’ ಅವಕಾಶದರು ಸ್ಯಾಸಕ. ‘ಇದೆ ನನ್ನ ಲಾಸ್ಟ್ ಪೂಜೆ ಅಂತೇಳಿಯೇ ಬಂದಿನಿ ಸಾಹೇಬ್ಯೇ, ತಗ್ಗೋಳ್ಳು’ ಅಂತ ಗರಮಾ ಅಡಾಗ ಸ್ಯಾಸಕ ಕೈಯೊಡಿದ. ‘ದೂರ ದೂರ ಸರೀರ’ ಅಂತ ಸಿದುಮಿಡಿಗೊಳ್ಳುತ್ತ ಪೂಜಾರಿ ಅಲ್ಲಿದ ಹೋಟೆ ಹೊಡೆದ. ಇದನ್ನಾಯಾತ್ಮಕ ನನಗೆ ಕೊಡ್ಡಿರಿಲ್ಲ’ ಎಂದು ಕೈಯೊಡಿಸಿದ ಮಾಲಿಂಗ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ: feedback@sudha.co.in